

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **A.M.**, narozený dne ...
státní příslušnost Republika Uzbekistán
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Pavolem Kehlem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2019, č. j. MV-17812-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 11. 2018, č. j. OAM-25124-16/DP-2018, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále je „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce konstatoval, že si podal ve lhůtě podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců řádnou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Již v době podání žádosti ovšem uváděl skutečnost, že ke dni jejího podání již nestuduje a hodlá svou žádost podat, jakožto žádost o změnu dlouhodobého pobytu za účelem jiné/ostatní. Bohužel však patrně v důsledku nedorozumění, k podání takovéto žádosti nedošlo, resp. správní orgán nadále posuzoval jeho žádost jako žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce v této souvislosti odkazoval na § 37 odst. 1 správního řádu, podle kterého je podání úkonem vůči správnímu orgánu a posuzuje se podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Dále tvrdil, že dne 18. 9. 2018 doložil správnímu orgánu I. stupně „Potvrzení o přijetí ke vzdělávání/o vzdělání ze dne 1. 9. 2018“ od společnosti EWTCON s.r.o., ze kterého vyplývá, že žalobce je účastníkem intenzivního kurzu anglického jazyka. K tomu žalobce dále uvedl, že tedy ve skutečnosti nežádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nýbrž ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o změnu účelu povoleného dlouhodobého pobytu. Rovněž opakovaně poukazoval na skutečnost, že by si je vědom, že jeho procesní situace v tomto smyslu není nikterak jednoduchá, již při podání žádosti pracovníci správního orgánu I. stupně, sděloval, že žádá o udělení dlouhodobého pobytu za účelem jiné/ostatní. Nicméně nepochopením došlo k tomu, že tato žádost byla vedena jakožto žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu. I když však došlo v úvodu řízení k tomuto nepochopení, zajisté již nejpozději ode dne 17. 9. 2018 nemohlo být o úmyslu žalobce nadále pochyb, neboť svůj pobyt vázal na předložené potvrzení o návštěvě kurzu od společnosti EWTCON s.r.o.
3. V této souvislosti žalobce především zdůraznil, že pro účely obou těchto žádostí existuje jediný formulář. S ohledem na shora uvedené tedy podal žádost ve smyslu § 45 zákona o pobytu cizinců na předepsaném formuláři a správní orgán byl povinen tuto žádost vyhodnotit a ve smyslu § 37 odst. 1 správního řádu podle jejího skutečného obsahu, kdy z předložených náležitostí bylo zjevné, že se jedná o žádost o změnu účelu povoleného dlouhodobého pobytu. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně a posléze i žalovaná pochybily, když žádost žalobce neposuzovaly v souladu s jejím skutečným obsahem, nýbrž výlučně podle toho, jak žalobce žádost v jejím záhlaví „*zaškrtl*“ (žalobce v této souvislosti doplnil, že si již bohužel nepamatuje, zda v záhlaví skutečně zaškrtl kolonku „*Prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu*“ anebo kolonku „*Povolení k dlouhodobému pobytu*“). Dlužno navíc dodat, že předmětný předepsaný formulář „*nabídka*“ žádosti o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu ani neobsahuje - řečeno jinými slovy - ani samotný formulář přímo nepředpokládá podání žádosti o změnu účelu pobytu a pouhým zaškrtnutím tedy nelze tuto žádost takto

vymezit. Jestliže tedy samotný formulář je imperfektní, bylo by přílišně formalistické, aby bylo žalobci kladeno k tíži, že žádost označil některým z předpokládaných způsobů, když tento ani nedopadá na situaci žalobce. Vymezení ve formuláři žádosti přitom nemůže představovat jakýsi absolutní problém, kdy správnímu orgánu muselo být zřejmé, že byt by této žádosti - jakožto žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia - nemohlo být vyhověno, pouhou technickou změnou v „systému“ správního orgánu I. stupně mohlo být docíleno, že žádosti žalobce bude vyhověno jakožto žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní. Takovýto postup by navíc kopíroval zásadu tzv. dobré správy ve smyslu § 4 odst. 1, odst. 2 a 4 správního řádu.

4. Žalobce dále namítal, že důvod, pro který došlo k zamítnutí jeho žádosti, je v podstatě formální. Správní orgány shledaly, že kurz, který žalobce v současné době navštěvuje, nemá parametry „studia“ ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců, a žalobce tento závěr nikterak nerozporuje, nicméně uvádí, že rozdíl mezi tím, zda „studuje“ v rámci kurzu, anebo tím, zda studuje v rámci „studia“, je skutečně rozdílem toliko formálním, neboť v obou případech jde o přípravu žalobce na své budoucí povolání v širším slova smyslu. Jestliže žalobce „přešel“ ze studia medicíny na studium kurzu angličtiny (kdy tomu tak navíc bylo z objektivních důvodů - tedy z důvodu nesložení jedné z postupových zkoušek), nadále vlastně studoval a nevěnoval se diametrálně odlišné činnosti, jakou by např. mohlo být zaměstnání či podnikání. Žalobce - byť možná trochu kostrbatě - vyjádřil svou vůli také v rámci svého odvolání, kde uvedl, že žádá o to, aby jeho žádost byla posouzena jakožto žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem jiné/ostatní. Pro shrnutí k tomuto bodu proto žalobce konstatoval, že správní orgány obou stupňů postupovaly přílišně formalisticky a v rozporu s § 4 a § 37 odst. 1 správního řádu, když jeho žádost nevyhodnotily podle jejího skutečného obsahu. Tím založily nezákonnost svých rozhodnutí.
5. Podle žalobce napadené rozhodnutí rovněž trpí nepřezkoumatelností ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je v něm uvedeno, že *„Komise uvádí, že podmínkou prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je to, že účastník řízení prokáže splnění podmínek požadovaných zákonem. To se však v případě účastníka řízení ani přes poskytnutou součinnost nepodařilo ověřit.“* Žalobce argumentoval tím, že není pravdou, že by neprokázal splnění podmínek pro vyhovění své žádosti, resp. naopak prokázal splnění zákonných podmínek pro vydání dlouhodobého pobytu za účelem jiné/ostatní. V této souvislosti zdůrazňoval, že žalovanou uváděná skutečnost, že dne 5. 12. 2018 podal žádost o změnu dlouhodobého pobytu, je vytržena z kontextu, neboť správní orgán žádné řízení o jiné žádosti (myšleno o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem jiné/ostatní) nevede. Závěrem poté žalobce konstatoval, že jako nepřezkoumatelné se mu jeví i následující odůvodnění žalované: *„Komise dále konstatuje, že řízení zahajované na návrh, resp. žádost, je ovládáno zásadou dispoziční, jejíž podstatou je svěření iniciativy účastníkům řízení, kteří mají povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a tyto podložit relevantními důkazy, pokud chtějí být v řízení úspěšní.“* Žalovaná tedy podle žalobce nerespektuje zásadu dispoziční, dle které je to právě žalobce, kdo disponuje s předmětem řízení. V této souvislosti proto platí, že je to žalobce, kdo správnímu orgánu I. stupně v době rozhodování jednoznačně doložil doklad o studiu v rámci neakreditovaného kurzu, kdy se jedná o doklad zcela dostatečný pro účely žádosti o dlouhodobý pobyt za tímto účelem zákonem předpokládaným. Správní orgány však paradoxně tuto zásadu svými rozhodnutími nerespektovaly, tedy nerespektovaly to, že žalobce byl k této (být z jeho pohledu nikoli tak zásadní) obsahové změně přistoupil.

6. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě předně odkazovala na obsah napadeného rozhodnutí a následně se vyjádřila k jednotlivým námitkám žalobce. Uvedla, že se správní orgán I. stupně neměl důvod domnívat, že by žalobce podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní (změna účelu pobytu) ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, namísto žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. O skutečnosti, že byla podána žádost o dlouhodobý pobyt za jiným účelem, nic ve spisovém materiálu nesvědčilo, ani žalobce to netvrdil. Navíc žalobce podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní (změna účelu pobytu). Žalovaná neměla důvod pochybovat o obsahu posuzované žádosti, tedy že se jedná o žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. K poznámce žalobce, že pro účely obou žádostí, tedy žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a vydání povolení k dlouhodobému pobytu, existuje jediný formulář, žalovaná konstatovala, že formulář je sice shodný, nicméně umožňuje rozlišení mezi prodloužením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a vydáním povolení k dlouhodobému pobytu, což v praxi nečiní problémy. V této souvislosti žalovaná poukazovala na skutečnost, že zákonné podmínky týkající se pobytových oprávnění jsou obecně stanoveny zákonem o pobytu cizinců, přičemž subsidiárním právním předpisem týkajícím se správního řízení je obecně platný právní předpis v této oblasti, správní řád, tedy právní předpisy, s nimiž má žalobce možnost se seznámit, popř. požádat o právní pomoc osoby, které jsou k poskytování právní pomoci určeny a měly by tak být schopny poskytnout kvalifikovanou právní pomoc, aniž by tak žalobce svojí neznalostí přenášel na správní orgán povinnosti, které mu zákon neukládá.
8. Dále žalovaná uvedla, že nelze dát k tíži správnímu orgánu skutečnost, že žalobce nevyužil této pomoci, neboť „*Ignorantia iuris non excusat - Neznalost zákona neomlouvá*“. K tomu žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. listopadu 2011, sp. zn. 4 As 23/2011-88, který s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 1/2010 – 76 ze dne 14. 10. 2010, uvádí, že „*správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Poučovací povinnost správních orgánů v řízení, které vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (ust. § 4 odst. 2 správního řádu). Toto obecné pravidlo nachází odraz v dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům řízení konkrétní procesní práva. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku*“. Žalobce tedy mohl požádat o právní pomoc osobu, která je schopna poskytnout kvalifikovanou právní pomoc v případě podání žádosti o pobytové oprávnění na území.
9. K námitce žalobce, že rozdíl mezi tím, zda „*studuje*“ v rámci kurzu anebo tím, zda studuje v rámci „*studia*“, je rozdílem toliko formálním, žalovaná uvedla, že právní úprava striktně odlišuje účel pobytu studium a jiné/ostatní. Na tom nic nemění ani skutečnost, že na sebe tyto účely mohou navazovat, nejsou však totožné. Rozlišování účelu pobytu studium a jiné/ostatní tak není přepjatým formalismem. Účelu studium odpovídá i příprava na

vysokou školu, je věcí žalobce, že zvolil zcela jiný kurz, který však neodpovídá účelu studium. O odlišnostech těchto účelů byl žalobce poučen ve výzvě. Žalovaná doplnila, že si je vědoma, že problematika spojená s pobytovým oprávněním na území právě za účelem studia je složitá a vyžaduje určitou orientaci v dané oblasti. S ohledem na uvedené také Ministerstvo vnitra České republiky na svých oficiálních webových stránkách poskytuje ohledně této oblasti poměrně podrobné informace, které je možné zobrazit též v anglickém jazyce/ruském jazyce.

10. K další námitce žalobce, že žalovanou uváděná skutečnost, že žalobce dne 5. 12. 2018 podal žádost o změnu dlouhodobého pobytu, je vytržena z kontextu, žalovaná konstatovala, že z cizineckého informačního systému je jednoznačně patrné, že žalobce dne 5. 12. 2018 skutečně podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu (změna účelu pobytu) na území ČR podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jiné/ostatní, tj. studijní aktivity, které nejsou studiem podle § 64 téhož zákona, přičemž uvedené řízení je u správního orgánu I. stupně vedeno pod sp. zn. OAM-34644/DP-2018. Nadto žalovaná poukazovala na skutečnost, že rozhodnutím ze dne 14. 3. 2019 byl žalobci udělen dlouhodobý pobyt za účelem jiné/ostatní, a to s platností od 22. 3. 2019 do 31. 8. 2019. Rozhodnutí ve věci nabylo právní moci dne 28. 3. 2019. Žalované rozhodnutí tak aktuálně nepředstavuje zásah do práv a oprávněných zájmů žalobce.
11. Dále žalovaná uvedla, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána zcela v souladu se zákonem a závěry správních orgánů v nich uvedené jsou řádně odůvodněné. Stejně tak dle žalované správní orgány respektovaly zásadu dispoziční. Žalovaná rovněž podotkla, že v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti pobytu zákon nepřipouští svévolnou změnu předmětu řízení ze strany žalobce. Nastalá situace tak není důsledkem pochybení správního orgánu, ale důsledkem malé aktivity ze strany žalobce. V takovém případě však nelze dospět k závěru, že postup správního orgánu I. stupně nebo žalované byl nesprávný či nezákonný. Žalobce měl námitky, které uvádí v žalobě, uvést již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což však žalobce neučinil. Žalovaná tudíž dospěla k závěru, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.
12. Podáním ze dne 9. 4. 2019 žalovaná doplnila své vyjádření, týkající se námitky žalobce, že měla být jeho žádost posuzována v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu, tedy podle obsahu. V doplnění žalovaná uvedla, že se správní orgán I. stupně neměl důvod domnívat, že by žalobce podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní (změna účelu pobytu) ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, namísto žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Je třeba pamatovat na to, že žadatelé jsou v převážné většině právní laici, resp. v tomto případě cizinci, tudíž po nich nelze požadovat, aby své žádosti formulovali zcela pregnantně a pojmenovávali věci přesnými zákonnými termíny, nicméně žalobce v žádosti zcela zřetelně uvedl, že žádá o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a v kolonce č. 15 Účel pobytu na území uvedl studium. Z formuláře žádosti není patrná žádná oprava v účelu pobytu, škrtnání, váhání. Žalobce tak vyjádřil svou vůli požádat o prodloužení doby platnosti dosavadního pobytového oprávnění, což bylo studium. K tomu žalovaná poukazovala na skutečnost, že žalobce v kolonce č. 14 - Zaměstnání po vstupu na území - uvedl UK LFP (Lékařská fakulta v Plzni Univerzity Karlovy).

13. K tomu, že žalobce v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20. 11. 2018, uvedl, že žádá o to, aby jeho žádost byla posuzována jako žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní, žalovaná konstatovala, že podáním žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia žalobce projevil vůli, že bude pokračovat ve studiu na vysoké škole, nicméně žádným dokladem tuto skutečnost nedoložil. Žalobce doložil jednotné potvrzení o přijetí ke vzdělávání/o vzdělávání, vystavené dne 1. 9. 2018 společností EWTCON s.r.o., ze kterého vyplývá, že žalobce má být účastníkem intenzivního kurzu anglického jazyka v období od 1. 9. 2018 do 31. 8. 2019. Žalobce tak nepředložil doklad prokazující účel pobytu, tedy potvrzení o studiu odpovídající účelu pobytu studium. S touto skutečností souhlasil i žalobce, což sám v odvolání potvrdil. Nadto žalovaná poukazovala na skutečnost, že podle § 41 odst. 8 správního řádu „*může účastník řízení požádat o povolení změny obsahu podání pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli hrozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně*“. Žádost žalobce v odvolání byla podána zároveň s žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní. S ohledem na znění § 41 odst. 8 správního řádu nebyl důvod ji posuzovat jako žádost o změnu obsahu podání, takové žádosti by totiž stejně nebylo možné vyhovět.

14. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

15. Při jednání soudu účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních a argumentaci.

V.

Posouzení věci soudem

16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

17. Žaloba je nedůvodná.

18. Při posouzení žaloby žalobce vyšel soud z následující právní úpravy.

19. Ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu stanoví, že podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

20. Podle § 44a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (ve znění ke dni podání žalobcovy žádosti) platí, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) lze prodloužit opakovaně, vždy však nejdéle o 2 roky, pokud bylo vydáno za účelem vzdělávání ve vyšší odborné škole nebo studia na vysoké škole. Podle odst. 3 citovaného zákonného ustanovení platí, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení - na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně. V odstavci 6 písm. a) citovaného zákonného

ustanovení ve spojení s § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území vydaného podle § 42d je cizinec povinen předložit doklad potvrzující účel pobytu na území. Co se rozumí studiem pro účely zákona o pobytu cizinců, je taxativně stanoveno v § 64 zákona o pobytu cizinců.

21. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu.
22. V § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců se stanoví, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza - při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
23. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce měl od 1. 9. 2017 do 31. 8. 2018 povolení dlouhodobý pobyt na území za účelem studia (výpis z evidence čj. OAM-25124-6/DP-2018). Dne 27. 8. 2018 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (žalobce výslovně a jednoznačně předmět své žádosti určil zaškrtnutím příslušného pole v úvodní pasáži žádosti čj. OAM-25124-1/DP-2018), když výslovně uvedl, že je studentem Lékařské fakulty UK (v poli č. 14 žádosti), že účelem jeho pobytu má být studium (v poli č. 15 žádosti) a že pobývá na území jako student (v poli č. 17 žádosti). Výzvou čj. OAM-25124-5/DP-2018 ze dne 27. 8. 2018 byl žalobce téhož dne vyrozuměn prvoinstančním orgánem, že jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem studia (slovo „prodloužení“ bylo v textu výzvy podtrženo) trpí mj. vadou, že k žádosti nebyl přiložen doklad potvrzující účel pobytu, tj. studium. Žalobce byl současně poučen o tom, jaký doklad má předložit, co se studiem rozumí, a dále byl ve stanovené lhůtě vyzván k doložení chybějícího dokladu. Dne 17. 9. 2018 žalobce předložil prvoinstančnímu orgánu žádost o prodloužení lhůty k doplnění žádosti. Dne 18. 9. 2018 žalobce doručil prvoinstančnímu orgánu potvrzení o vzdělávání spočívajícím v intenzivním kurzu anglického jazyka u EWTCO s. r. o. Dne 8. 10. 2018 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, aniž by se k nim žalobce vyjádřil. Prvoinstanční orgán zamítl žádost žalobce s odůvodněním, že žalobce přes výzvu nepředložil doklad potvrzující účel pobytu, tj. studium ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců, když žalobcem prokázané vzdělávání u firmy EWTCO s. r. o. není studiem podle tohoto zákonného ustanovení. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce uvedl toliko to, že opravdu žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia podal a že souhlasí s tím, že jeho vzdělávání u firmy EWTCO s. r. o. není studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, pročez podává zároveň žádost o změnu účelu pobytu z akreditovaných studijních programů na neakreditované – současně prosil o změnu účelu pobytu. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno s odůvodněním, že žalobce přes výzvu prvoinstančního orgánu nepředložil doklad o pokračování ve studiu, pro něž mu byl povolen dlouhodobý pobyt, a neprokázal tak splnění zákonných podmínek pro žádané prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

24. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí s přihlédnutím k výše popsané právní úpravě a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
25. Klíčová žalobní námitka spočívala v tom, že žalobce nežádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, nýbrž že žádal o změnu účelu povoleného pobytu z účelu studium na účel jiné/ostatní, což mělo podle žaloby plynout z obsahu žádosti žalobce, obsahu jím předloženého potvrzení o vzdělávání a obsahu jeho odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Tato námitka není důvodná, protože, jak je výše vyloženo, ze všech podání žalobce ve správním řízení (žádost i odvolání) jednoznačně vyplývá, že žalobce se domáhal prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění – výslovně to uvedl ve své žádosti (*„žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu“*) i v odvolání (*„podal jsem si žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia“*). To vše za situace, kdy o takovém předmětu řízení byl žalobce správními orgány kontinuálně informován – výslovně ve výzvě ze dne 27. 8. 2018 bylo žalobci sděleno, že *„předmětem řízení je jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia“*, totéž bylo žalobci sděleno ve výzvě ze dne 1. 10. 2018, v protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 8. 10. 2018 a v prvoinstančním rozhodnutí. Soud odkazuje i na rozsudek Krajského soudu v Brně, čj. 22 A 70/2016-557, ze dne 22. května 2018, z něhož vyplývá závěr, že podání se posuzuje ve smyslu § 37 odst. 1 správního řádu podle svého skutečného obsahu, bez ohledu na své označení - je-li z obsahu podání zcela zřejmé, v jaké věci je podáváno či proti jakému rozhodnutí směřuje, a samotné označení podání je dokonce ve shodě s jeho obsahem, nemohou správnímu orgánu vzniknout pochybnosti o tom, v jaké věci je podání činěno nebo proti jakému rozhodnutí směřuje a správní orgán tak nemá důvod vyzývat účastníka řízení k vysvětlení, v jaké věci podání činí nebo proti jakému rozhodnutí jej směřuje. Proto prvoinstanční orgán nepochybil, když ve správním řízení rozhodl o žádosti týkající se prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, když v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu z obsahu všech podání žalobce vyplývalo, že se právě tohoto domáhá. Lze dodat, že vzhledem k § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců by musel žalobce požadovat udělení zcela nového pobytového oprávnění, protože byl již držitelem povolení k dlouhodobému pobytu (za účelem studia) a pokud by hodlal na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen (jiné/ostatní). Z uvedených důvodů žalobcově námitce, že z obsahu žádosti žalobce, obsahu jím předloženého potvrzení o vzdělávání a obsahu jeho odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí má vyplývat jeho vůle změnit povolený účel pobytu, nelze přisvědčit. Na místě je dodat, že předmětem přezkumu bylo napadené rozhodnutí jako rozhodnutí odvolacího orgánu, přičemž pominutí žalobcem v jeho žádosti tvrzeného identifikovaného předmětu řízení prvoinstančním rozhodnutím ve svém odvolání žalobce nikterak nenamítal, takže žalované nelze vytknout, že se jím nezabývala. Poprvé totiž námitku, že správní orgány rozhodovaly o něčem, o co žalobce nežádal, žalobce uplatnil až v žalobě.
26. Pokud žalobce namítal, že správní orgány postupovaly příliš formálně, protože jeho vzdělávání sice nebylo studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, ale bylo přípravou na budoucí povolání v širším slova smyslu, jde o námitku nedůvodnou, protože správní orgány jsou vázány taxativním výčtem vzdělávání, které se podle § 64 zákona o pobytu cizinců považuje za studium. Žádné jiné vzdělávání než v § 64 zákona o pobytu cizinců uvedené nemůže být podle § 42d ve spojení s § 64 zákona o pobytu cizinců účelem pobytu

za účelem studia na území. Jak je výše uvedeno, žalobce si toho byl ostatně vědom a vyjádřil se v tomto směru i ve svém odvolání.

27. Ani zbývající námitka žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, není důvodná. Žalobce tuto námitku odůvodnil tím, že závěr žalované, že žalobce neprokázal splnění zákonných podmínek pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, je nesprávný, protože žalobce zákonné podmínky pro vydání dlouhodobého pobytu za účelem jiné/ostatní prokázal. V tomto směru žádnou nepřezkoumatelnost napadené rozhodnutí nevykazuje, protože žalobce žádal o prodloužení pobytového oprávnění za účelem studia, splnění podmínek pro vyhovění své žádosti neprokázal, a zda prokázal podmínky pro jiné pobytové oprávnění, není v řízení relevantní. Žalobce dále označil za nesprávný závěr žalované, že žalobce podal dne 5. 12. 2018 žádost o změnu dlouhodobého pobytu, protože ve skutečnosti správní orgány žádné jiné řízení nevede. Ani tato námitka není důvodná, protože případně paralelně vedená či nevedená jiná správní řízení nebyla pro napadené rozhodnutí právně významná. Soud shrnuje, že jak z prvoinstančního rozhodnutí, tak z rozhodnutí žalované je zřejmé, že správní orgány se přezkoumatelným a srozumitelným způsobem vyjádřily k tomu, proč nebylo žádosti žalobce vyhověno. Podle § 68 odst. 3 správního řádu platí, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně, stejně jako žalovaný správní orgán, ve svých rozhodnutích odůvodnily své závěry, uvedly, jakými právními předpisy byly vázány v řízení o žádosti žalobce, jaké skutečnosti vzaly v úvahu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí potom obsahuje rovněž vypořádání odvolání (jež žádné odvolací námitky v podstatě neobsahuje). Napadené rozhodnutí tedy žádné znaky nezákonnosti spočívající v nepřezkoumatelnosti nevykazuje.

VI.

Rozhodnutí soudu

28. Žalobu žalobce soud shledal z důvodů popsaných v odstavci V odůvodnění tohoto rozsudku jako nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

29. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. září 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu